

Đây không phải đồ mới sao?

Lê Ngọc Diệp

Khoa Giáo dục Việt Nam

Trước khi đến Nhật, tôi đã thấy hình ảnh nước Nhật qua tivi, internet và được dạy về lịch sử, văn hóa Nhật Bản qua các buổi học ở trường. Thế nhưng khi bước ra khỏi sân bay quốc tế Kansai, trong cái lạnh của thời tiết đầu tháng tư, nhiều dòng suy nghĩ hiện lên trong đầu tôi và tôi biết rằng tôi đã đến Nhật và bắt đầu sống một năm với thứ tiếng mà tôi đã học trong một thời gian dài. Tôi tò mò về trường Wakayama, nơi chung cư tôi sẽ sống và cả một sự mong đợi về những trải nghiệm ở Nhật. “Phải thật cố gắng sống tốt và học tốt nhé” tôi tự nhủ như vậy. Nhờ gặp được các học sinh Việt Nam đang học tại trường nên tôi và các bạn đi chung đợt trao đổi này đã được dẫn đến những nơi xung quanh chung cư như là các siêu thị. Và tôi muốn được nói về hai nơi bán đồ cũ mà tôi đã được dẫn đi. Vì ở hai nơi bán đồ cũ đó đã làm tôi rất bất ngờ bởi các tính cách tốt đẹp của người Nhật.

Nơi thứ nhất tôi muốn nói đến đó là Hand off. Khi lần đầu vào đây tôi thấy thật ngạc nhiên vì nơi này rộng lớn và sạch sẽ như một siêu thị. Thêm vào đó, các dãy bán quần áo và đồ điện, đồ chơi được trưng bày đẹp mắt. Khi tôi đi xem khu vực bán quần áo thì tôi đã nghĩ rằng đây có phải thật sự là toàn đồ cũ không vì những chiếc áo không hề dính vết dơ và không hề bị nhăn dù chỉ một chút. Tôi đã hỏi lại bạn cùng đi chung một lần nữa và thăm nghĩ có lẽ đây là những bộ đồ đã lỗi mốt nên mới hạ giá chẳng. Nếu là đồ cũ thì quả thật đây là những đồ đã được giữ gìn rất cẩn thận. Vì trông như đồ mới vậy. Tôi thật không biết làm bằng cách nào mà người ta có thể bảo quản đồ đã được sử dụng mà trông vẫn như mới. Câu hỏi đấy luôn trong đầu tôi cho đến khi tôi gặp được hai chuyện thì tôi mới dần tìm ra câu trả lời. Chuyện thứ nhất là khi tôi đi Osaka cùng với các bạn. Tôi đã bắt gặp hình ảnh của một người đang cầm một miếng khăn nhỏ chà lau từng bậc thang. Thật sự tôi nghĩ không phải là chỉ cần lau bằng cây lau nhà thôi sao vì bậc thang là nơi mọi người thường xuyên đi nên không cần phải lau kỹ như vậy đâu. Nhưng thật tế cho tôi thấy rằng người đó vẫn chậm rãi lau từng bậc thang sạch đến nỗi tôi cũng không muốn giẫm lên. Tôi đã nghĩ người Nhật thật kỹ tính nhỉ. Chuyện thứ hai đó là trong tiệc học trải nghiệm văn hoá mặc Kimono. Cô giáo đã hỏi cả lớp rằng vì sao cách xếp Kimono và các lớp áo lại khác nhau như vậy?. Sau đó cô đã nói câu trả lời rằng vì giá tiền giặt một bộ kimono rất đắt nên người Nhật hồi xưa đã rất chú tâm đến giai đoạn bảo quản Kimono sau khi mặc và họ đã nghĩ ra các cách gấp Kimono sao cho Kimono không bị nhăn và có thể mặc được nhiều lần. Khi nghe câu trả lời của cô thì tôi nghĩ rằng từ hồi xưa người Nhật đã rất kiên trì và kỹ lưỡng thì việc bây giờ họ giữ gìn quần áo tốt cũng

là chuyện không khó khăn gì. Việc người Nhật có thể duy trì phẩm tính tốt đẹp đó đã làm tôi thật thán phục. Việt Nam cũng có những nơi bán đồ cũ nhưng rất ít và cũng không có quy mô lớn. Thường thì đồ cũ sẽ bị vứt đi hoặc đem cho họ hàng hoặc từ thiện. Tuy nhiên, dù là vứt hay đem cho thì trong ấn tượng của tôi đồ cũ là đồ chỉ cần nhìn lướt qua là biết, đồ có nếp nhăn hay là có một vài chỗ bị hư hoặc màu sắc bề mặt vải bị nhạt đi hay bị giãn ra.

Nơi tiếp theo mà tôi muốn nói đến đó là Book off. Ấn tượng đầu tiên của tôi đối với Book off đó chính là mùi sách mà tôi ngửi được khi vừa mới bước vào. Tôi rất thích mùi sách nên mỗi khi vào nhà sách tôi đều đến gần những kệ sách để ngửi chúng. Trong không gian tràn đầy mùi sách, tôi hào hứng đi vòng quanh qua từng dãy để xem. Nơi đây có rất nhiều thể loại sách và được bài trí như trong nhà sách. Và điều mà làm tôi phải ngạc nhiên đó chính là vào lúc tôi rút một quyển sách từ kệ ra xem. Cuốn sách không một vết nhăn và tôi nghĩ dù có đặt cạnh một quyển sách mới thì cũng không thể phân biệt được. Thật sự đây là sách cũ sao? Câu hỏi không khác là bao như khi ở Hand off lại vang lên trong đầu tôi. Vì quyển sách này khác hoàn toàn với ấn tượng về sách cũ của tôi trước đó, nếu là sách cũ thì chẳng phải là phải có một lần nhăn thủng đứng ở bìa sách hoặc ít nhất là các trang sách phải có độ rời rạc sao. Quyển sách tôi cầm không hề có một lần nhăn dù là mờ nhạt và các trang sách dính sát vào nhau như chưa từng được mở ra. Có lẽ chỉ có quyển này thôi, tôi thầm nghĩ như thế nhưng khi xem những quyển sách khác thì tất cả đều giống như quyển đầu tiên tôi lấy ra. Tôi thật muốn biết câu trả lời là vì sao nếu đã là sách cũ thì làm bằng cách nào người ta có thể bảo quản chúng như mới giống như lúc mới mua. Ở Việt Nam cũng có những nơi bán sách cũ nhưng chỉ có rất ít sách còn trông như mới. Ở đây có rất nhiều sách thì chắc rằng có rất nhiều người Nhật đã giữ gìn sách rất tốt. Tôi nghĩ người Nhật đã luôn thận trọng trong mọi mặt của cuộc sống.

Vì sao người Nhật lại có thể duy trì được tính cẩn thận, thận trọng qua bao đời như vậy? Có lẽ là do nước Nhật có nền giáo dục tốt chẳng. Vì có những phẩm tính tốt đó mà người nhật có thể làm được từ những công việc đơn giản như bảo quản sách vở, quần áo nên tôi nghĩ rằng những việc lớn hơn như bảo vệ môi trường sạch đẹp, tái chế rác hay phân loại rác thì người nhật không phải là sẽ dễ dàng thực hiện hơn sao như việc họ đã bảo quản cẩn thận quần áo và sách vở vậy. Tôi nghĩ người Việt Nam nếu học tập tính cẩn thận, thận trọng thông qua các việc đơn giản như người Nhật thì người Việt Nam cũng có thể làm những việc lớn hơn như phân loại rác chẳng hạn.

Book off và Hand off là nơi mà qua đó ta có thể thấy được những phẩm tính tốt đẹp của người Nhật. Nếu đến Nhật, tôi nghĩ các bạn nên một lần ghé qua hai nơi này. Có lẽ các bạn cũng sẽ phát hiện ra những điều thú vị hơn chẳng.